

BÜTÜN ÜLKELERİN MARKSİST-LENİNİSTLERİNE, İŞÇİLERİNE VE EZİLENLERİNE

İMZA LAYAN PARTİ VE GRUPLAR

- SEYLAN(SRİ LANKA) KOMÜNİST PARTİSİ
- SENEGAL MARKSİST-LENİNİST GRUBU
- İSPANYA MARKSİZMİ-LENİNİZMİ SAVUNMA GRUBU
- MAO ZEDUNG KREDSEN(DANİMARKA)
- MARKSİST-LENİNİST KOLLEKTİF(BRİTANYA)
- YENİ ZELANDA KIZIL BAYRAK GRUBU
- NOTTINGAM KOMÜNİST GRUBU(BRİTANYA)
- KOMÜNİST PROLETARYA MARKSİST-LENİNİST ÖRGÜTÜ(İTALYA)
- ŞİLİ DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ
- PROLETER ENTERNASYONALİZMİ İÇİN(FRANSA)
- HİNDİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ M-L YENİDEN İNŞA KOMİTESİ
- ABD DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ
- DEVRİMCİ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ(DOMİNİK)CUMHURİYETİ)
- TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ-MARKSİST-LENİNİST

1850

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

BÜTÜN ÜLKELERİN MARKSİST LENİNİSTLERİNE İŞÇİLERİNE VE EZİLENLERİNE

Bugün dünya çok önemli olayların eşiğindedir. Emperyalist sistemin bunalımı; yeni, üçüncü bir dünya savaşının patlak vermesi tehlikesini olduğu gibi, dünyanın her tarafındaki ülkelerde devrim için gerçek imkânları ilerleten gelişmeyi hızlandırmaktadır. Son birkaç yılda, stratejik önemi olan bazı yerlerde de devrimci mücadeleler patlak vermiştir. Tüm emperyalist güçler, dünyanın her tarafındaki kâr ve sömürü imparatorluklarını korumak ve genişletmek için işçileri ve ezilen halkları eşi görülmemiş bir kıyıya götürmeye hazırlanıyorlar. Emperyalist güçler ve gerici hakim sınıflar birbirine rakip cani ve köle efendileri çetesinde toplanıyorlar. Birinin başını ABD emperyalistlerinin, diğerininkini ise aynı derecede emperyalist Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği (SSCB)nin çektiği iki blokta bir araya geliyorlar. Bu savaş ufukta gözükmektedir ve kitlelerin devrimci mücadelesi, iktidarın işçi sınıfı ve ezilen halk tarafından ele geçirilmesi onu önleyemezse patlak verecektir. Savaş patlak verirse, bu emperyalist sistemin bunalımının uç noktasına kadar yoğunlaşması anlamına gelecek ve devrim mücadelesinin nesnel temelini daha da geliştirecektir. Marksist-Leninistlerin görevi bundan yararlanmaktır.

Fakat işte tam da böyle büyük tehlikelerin, meydan okumaların ve fırsatların bütün ülke-lerin işçilerinin ve ezilen halklarının önünde ol-

duğu bir dönemde, devrimi yapmada işçi sınıfına ve ezilen halklara önderlik etme sorumluluğunu taşıyan Marksist-Leninistlerin saflarında büyük bir bunalım vardır. SSCB'de Kruşçev'le birlikte revizyonizm açık bir şekilde iktidara geldikten sonra, yoldaş Mao Zedung'un 1976'da ölümünden sonra Sosyalist Çin'de yeni, karşı-devrimci burjuvazinin iktidarı ele geçirip insanlığın dörtte birini tekrar kapitalist yola sokması ile uluslar arası proletarya acı bir yenilgiye daha uğradı. Mao Zedun'un işçi sınıfının devrimci bilimine, Marksizm-Leninizme yaptığı büyük katkılara yapılan saldırılar bu büyük kaybı daha da büyüttü. Bu saldırılar yalnızca Çin'in yeni gerici yöneticilerinden gelmedi; bunlara devrimci saflardan kaçanlar da katıldı ve şurası açıkki bu saldırılarda bizzat sovyet revizyonistlerinin de parmağı vardır.

Keskinleşen bir durum karşısında ve bu durumun temsil ettiği büyük meydan okumaya yaraşır olma ihtiyacını da tanıyarak; birdizi Marksist-Leninist partilerin ve örgütlerin delegeleri bu bunalımdan nasıl çıkılacağını, uluslararası Komünist Hareket için doğru bir ideolojik ve siyasi çizgiyi ortaya çıkarmak ve bunun etrafında birleşmek konusunda nasıl ileriye gidilebileceğini tartışmak üzere bir toplantı yaptılar. Toplantının seyri içinde, aşağıdaki noktalarda birlik sağlandı. Aşağıda imzaları olan partiler ve örgütler bu noktaları böyle bir çizginin geliştirilmesi için önemli noktalar olarak görmektedirler.

1. BUGÜNKÜ DURUM ÜZERINE

+ Emperyalizm savaş demektir. Lenin tarafından tahlil edilen bu temel gerçek, ufukta yeni bir dünya savaşının biçimlendiği günümüzde özel bir önem taşımaktadır. Bu, herhangi bir burjuva liderinin arzusu sonucu değildir, bizzat emper-

yalist sistemin kanunlarından kaynaklanmaktadır.

+ Dünyanın bugünkü durumda, sadece iki en güçlü emperyalist güç, ABD ve SSCB, dünya savaşına gitmek üzere emperyalist blokların başına geçmeye muktedirler. Bu iki emperyalist güç aynı zamanda bugün dünya gericiliğinin en güçlü kaleleridir.

+ Tüm diğer emperyalist güçler de doğaları gereği savaşa itilmektedirler, onlar da büyük sömürücülerdir, tamamıyla, gericici, saldırgan ve dünya proletaryasının ve halklarının düşmanlarıdır.

+ Büyüyen dünya savaşı tehlikesi karşısında proletarya ve ezilen halklar emperyalizme ve tüm gericiliğe karşı devrim mücadelesini geliştirmektedirler. Böyle bir savaş patlak verirse, onlar emperyalistler arası savaşı, gericici hakim sınıfların alaşağı edilmesini hedefliyen devrimci bir savaşa çevirmeye çalışmalıdırlar.

+ Son birkaç yılda birdizi ülkeler güçlü devrimci hareketler gelişti ve bunlar gericici rejimlere büyük darbeler indirdiler ya da hatta devirdiler ve emperyalist sistemi sarstılar. Bu devrimci hareketlerin hiçbirisi henüz proletarya diktatörlüğüne yol açmamışsa da, bunlar bu imkânın açık işaretidirler. Devrimin nesnel koşulları tüm dünyada olgunlaşmaktadır ve bazı ülkelerde devrim için koşullar şimdiden olgundur. Fakat öznel koşullar, özellikle Marksist-Leninist hareketin gelişimi tehlikeli bir şekilde genel koşulların ardında kalmaktadır.

2. MARKSİST-LENİNİSTLERİN GÖREVLERİ ÜZERİNE

Revizyonistlerin ve oportünistlerin çarpıtmak ve yok etmek için ellerinden geleni yaptıkları Marksizm-Leninizmin temel ilkelerini savunmak ve bunlara dayanmak gereklidir.

+ Proletarya diktatörlüğü Marksizm-Leninizmin tayin edici temel görüşlerinden birisi olmuştur ve halâ da öyledir. Bu ilke de revizyonizm tarafından ayaklar altında çığnenmiştir. Karl Marks'ın zamanından günümüze kadar proletarya diktatörlüğünü kurmak için ve kurulduğu yerlerde de onu savunmak ve güçlendirmek için mücadele etmek sorunu Marksist-Leninistler için bir denek taşı olmuştur.

Bununla birlikte, proletaryanın bu konuda E-kim devriminden bu zamana elde ettiği olumlu ve olumsuz önemli tecrübeyi hesaba katmamak doğru değildir ve bugün özellikle zararlıdır. Özel olarak Mao Zedung'un Proletarya Diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi üzerine önemli öğretileri ve onun önderliğini yaptığı Kültür Devriminin tecrübesi can alıcı önemdedir. Yoldaş Mao Zedung şuna doğru bir şekilde işaret etti ki, tüm sosyalizm dönemi boyunca, yani komünizme geçiş dönemi boyunca, sınıflar ve sınıf mücadelesi vardır. O, sosyalizmde burjuvazinin süregiden varlığına ve sürekli yeniden ortaya çıkışına, onun maddi ve ideolojik temelini ve onunla mücadele araçlarına işaret etti. Marksizm-Leninizm biliminin tarihinde ilk kez Mao sosyalist dönem boyunca (mülkiyetin sosyalist dönüşümü esas olarak tamamlandıktan sonra) burjuvazinin elebaşlarının ve en önemli kesiminin parti ve devlet aracı içinde kapitalist yolu tutan önder kişiler olduğuna açıkça işaret etti. Mao şunu açığa çıkardı ki; tüm sosyalist geçiş dönemi boyunca yeni burjuvaziye karşı Kültür Devrimi gibi kitle-sel devrimci mücadelelerin tekrar tekrar yapılması gerekir.

Büyük Proleter Kültür Devrimi on yıl boyunca kapitalist restorasyonu engellemeyi başaran, bugün Çin'de yeni kapitalist yöneticilere karşı mücadele eden devrimci halefleri yetiştiren ve Marksizm-Leninizmin tüm dünyada yayılmasına yardım eden eşi görülmemiş bir kitle-sel devrimci

hareketti. Son çözümlenmede Kültür Devriminin proletarya diktatörlüğünün devrilmesini önleyememesi olgusu hiçbir şekilde ne onun tarihi önemini, ne de dünya proletaryası için önemli derslerini azaltamaz.

+ "İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, meselenin savaş yoluyla çözümlenmesi devrimin merkezi görevi ve en üst biçimidir." Bu, tüm ülkeler için geçerli olan evrensel bir gerçektir. "Sosyalizme geçişin barışçıl yolu", revizyonist hainlerin bu yola yönlendirdiği kitlelerin sayısız cesaretleriyle doludur.

Kitlelerin silahlı mücadelesi ilkesi aynı zamanda onun yerine darbeci tezleri ve pratikleri koyan ya da her türden siyasi ve örgütsel hazırlığı reddeden boş gevezelikleri geçiren revizyonistler tarafından da terkedilmiştir. Devrimin geçeceği aşamalar ne olursa olsun, siyasi iktidarı silah zoruyla ele geçirme gerekliliği halk kitleleri içinde geniş bir biçimde yayılmalı, Marksist-Leninistler gerekli ideolojik, siyasi ve örgütsel hazırlıkları bu amacı akılda tutarak yerine getirmeli ve şartlar olgun hale gelince iktidar için silahlı mücadeleyi başlatmaya çalışmalıdır. Kısacası, komünistler devrimci savaş taraftarıdır.

Silahlı mücadele kitlelerin savaşı olarak verilmelidir ve bu yolla kitleler ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak siyasi iktidarı yürütmek için hazırlanmalıdır.

Devrimci sürecin gerekli biçimleri ve aşamaları ne olursa olsun, esas güvenimiz parti önderliğinde inşa edilen kitlelerin silahlı güçleri olmalıdır. Öte yandan düşmanın silahlı güçleri içinde onların parçalanmasına yardım etmek ve devrimci mücadelenin seyri içinde onların askerlerinin mümkün olduğunca çoğunu tarafımıza kazanabilmek için de siyasi çalışma yapmak gereklidir.

* Proletarya partisinin varlığı ve önder rolü bir başka temel ilkedir. Bu, ifadesini proletaryanın öncü örgütünde bulur. Bu örgüt Marksist-Leninist bir ideoloji, siyasi ve örgütsel çizgi üzerinde yükselmeli; kendi safları içindeki ve dışındaki tüm burjuva ve revizyonist etkilerle her an mücadele etmeli; sürekli eleştiri-özeleştiri yapmalı ve demokrasi üzerinde kurulu merkezizcilik uygulamalı; bilinçli bir demir disiplini olmalıdır, böylelikle kitlelerle yakından bağlar kurulsun, onların mücadelelerini, özellikle siyasi mücadelelerini yükseltsin, genelleştirsin ve koordine etsin ve hakim sınıflardan iktidarı ele geçirmede onlara önderlik etsin. Bu amaçla, parti, ülkenin somut şartlarıyla ve kitlelerin çıkarları ve onların kendilerini kurtarma arzusuyla uyum içinde, ilkelere göre somut bir strateji, çizgi ve siyaset formüle etmeye büyük önem verilmelidir. Parti bağımsızlığını korumak ve kitleleri düşmanlarına karşı mücadelede eğitmek için örgütlenme ve mücadelenin illegal biçimlerine büyük önem verilmelidir. Stratejik bakış açısından illegal çalışma biçimleri temeldir. Aynı zamanda burjuva demokratik hayallere kapılmadan ya da bunu yaymadan parti kendi nüfusunu genişletmek için gericilerin kaçınılmaz baskılarına hazır olarak legal fırsatlardan yararlanmalıdır. Parti kitle çizgisini doğru bir şekilde uygulayarak kitlelerin mücadelesinin ve devrimin önderliğini pratikte kazanmalıdır. Parti, kitlelerin ve işçi sınıfının ideolojik, siyasi ve örgütsel seviyesini sürekli olarak yükselterek ve onların devrimin görevlerinin gittikçe artan önemde bir kısmını üzerine almasını garantileyerek kendi önder rolünü sürekli güçlendirmelidir. Bu yolla, parti gerçek bir proletarya diktatörlüğü için ve sonunda giderek sosyal sınıfların sönüp gitmesiyle birlikte partinin de nihai olarak sönüp gitmesi için komünizm için şartları yaratacaktır.

Kapitalizm çok zaman ince onun son aşaması

olan emperyalizme ulaşmıştır ve onun en önemli özelliklerinden birisi, tahakküm altındaki ülkelerin talan edilmesi ve ezilen halkların sömürülmesidir. Böyle yapmakla emperyalizm aynı zamanda kendisini devirecek olan mezar kazıcılarını büyük çapta genişletmekte ve güçlendirmektedir.

Lenin'in tahlil ettiği gibi, emperyalizm çağında proletarya devrimi, emperyalizme karşı ittifak kuran iki büyük akımdan oluşmaktadır; Kapitalist ülkelerde proleter sosyalist devrim ve emperyalist tahakküm altındaki yarı-feodal, yarı-(ya da yeni) sömürge ülkelerde Yeni Demokratik Devrim. Bu iki tip ülkelerdeki devrim arasında birçok ortak özellikler vardır: Tüm bunların üstünde, her iki durumda da devrime-her ne aşamadan geçerse geçsin-proletarya diktatörlüğüne, sosyalizme doğru işçi sınıfı ve onun Marksist-Leninist partisi önderlik etmektedir. Fakat iki tip ülkedeki devrimin yolunda bazı önemli farklılıklar vardır.

SÖMÜRGE LER VE BAĞIMLI ÜLKELER

Yarı-feodal, Yarı-(ya da yeni) sömürge ülkelerde devrim genelde iki aşamadan geçmelidir -ilk olarak proletarya-nın önderlik ettiği yeni Demokratik Devrim ve bunu izleyen sosyalist aşama. Bu aşamayı atlamayı bir ilke haline getirenler ya da eklektik bir şekilde demokratik ve sosyalist devrimi birleştirenler devrime büyük zarar vermektedir.

Herhangi bir ülkede devrimin tam somut seyri orada bulunan somut koşullara bağlıysa da, bu tip ülkelerde Mao Zedung'un Uzun Süreli Halk Savaşıyla ilgili öğretileri büyük geçerliliğe sahiptir. Mao'nun şehri kırdan kuşatma teorisine, proletaryanın hegemonyasını garantilemeyi başaramadığı şeklinde saldıranlar ya da dogmatik bir şekilde bu tip ülkelerde şehirlerde ayaklanmanın

iktidarı ele geçirmenin tek biçimi olduğunda ısrar edenler, gerçekte oradaki devrimci mücadeleye saldırmaktadırlar.

Tecrübe göstermişti ki proletaryanın önderliği ve gerçek bir Marksist-Leninist çizgi olmadan sosyalist yolda ilerlemek bir ya da; bu tip ülkeleri emperyalist esareten kurtarmak bile imkânsızdır. Genel olarak böyle ülkelerde (hatta zaman zaman sömürücü sınıfların kesimlerini bile içine alan) çok geniş bir birleşik cephe inşa etmek mümkün ve gerekli ise de, tecrübe; Marksist-Leninistlerin önderliği ve siyasi örgütsel bağımsızlığını korumasının, kitleler içinde sosyalizme ve nihai olarak komünizme ilerlemenin gerekliliği üzerine yaygın bir eğitim yürütmenin, ulusal kurtuluş için mücadele verirken bile dar milliyetçi eğilimlerle mücadele etmenin ve uygun yollarla burjuvaziyi, hatta yabancı emperyalizme ve iktidardaki gerici hakim sınıflara karşı mücadelede ittifak içinde bulunulan kesimleri bile teşhir etmenin ve onlarla mücadele etmenin önemini vurgulamaktır.

Emperyalizmin, tahakküm altında bulundurduğu ülkelere kapitalist ilişkilerin önemli unsurlarını sokma şeklinde inkâr edilemez bir eğilimi vardır. Belirli bazı bağımlı ülkelerde kapitalist gelişme (kalkınma) o denli ileri gitmiştir ki, onları yarı-feodal olarak karakterize etmek doğru değildir; onları, feodal ya da yarı-feodal üretim ilişkilerinin önemli unsurları ya da kalıntıları ve de bunların üst yapıdaki yansıması hâla var olmasına rağmen, kapitalizmin hakim olduğu ülkeler olarak adlandırmak daha doğrudur.

Böyle ülkelerde bu koşulların somut bir tahlili yapılmalı ve (devrimin) yolu, görevleri, karakteri ve sınıf güçlerinin mevzilenmesiyle ilgili olarak gerekli vargılar çıkarılmalıdır. Her halükârda yabancı emperyalizm devrimin hedeflerinden biri olarak kalmaktadır.

EMPERYALİST ÜLKELER

"Komünist Manifesto"da Marks ve Engels "işçilerin anavatanı olmadığına" dikkat çekmişlerdir. Lenin bunu özellikle emperyalist ülkelerde geçerli olduğunu vurgulamıştır. Bu da onyıllar boyunca uğradığı revizyonist çarpıtmalardan kurtarılması gereken belli başlı Marksist-Leninist ilkelere birisi olmakla kalmamakta, aynı zamanda üçüncü bir dünya savaşının yaklaştığı bugünkü durumda özel bir öneme bürünmektedir. Komünistler işçi sınıfı ve ezilen halkın diğer kesimleri içinde şövenizmin her biçimiyle mücadele ederler. Bu, proletaryanın çıkarlarını onun "kendi" emperyalist hakim sınıfının sömürge ve bağımlı ülkelerin halklarını yağmalamasındaki; ya da özellikle bugünkü durumda, burjuvazinin çıkarlarını korumak için savaşa gitmesindeki çıkarlarıyla özdeşleştirilen her eğilime karşı mücadele etmek demektir. Bir üçüncü dünya savaşı patlak verirse, proletarya aktif bir şekilde savaşta kendi burjuvazisinin yenilmesi için çalışmalı, savaşı devrimci iç savaşa dönüştürmeye ve proletarya diktatörlüğünü kurmaya çabalamalıdır.

Ekim devriminin yolu; silahlı devrimin, proletaryanın öncü partisinin önderliğinin, proletarya diktatörlüğünün, sosyalizmin kurulmasının, vb.nin gerekliliği anlamında bütün ülkelerde evrensel olarak geçerlidir. Bunlara ek olarak kapitalist ve emperyalist ülkelerde Ekim Devrimi Marksist-Leninist strateji ve taktikler için temel çıkış noktası olarak kalmaktadır. Marksist-Leninistler her ülkede devrimin özgül biçimler alacağını kabul ederler ve (onlar) bu yüzden somut koşulları tahlil eder ve mücadele içindeki kitlelerin tecrübelerini özetlerken aynı zamanda proletaryanın iktidarı ele geçirmeye hazırlanmak ve ele geçirmek için geçerli olan siyasi ve örgütsel tedbirlerle ilgili temel Leninist çizgiyi savunurlar. Burada da temel Marksist-Lenin-

ist ilkelerin revizyonistler tarafından çarpıtılması ve yadsınması yalnızca tarihi bir olgu değildir, güncel bir problem olmaya da devam etmektedir. Her ülkede somut koşulların somut tahliline dikkat gösterirken; öte yandan Lenin'in işçi sınıfının siyasi bilincini onun tarihi misyonunun seviyesine yükseltmenin ve onun siyasi ve devrimci mücadelesini geliştirmenin önemi üzerine; komünist basının ve kitlelerin yasal ihtiyaçlarına ve şartlarına dikkat gösterirken ekonomizmin nüfusuyla mücadele etmenin önemi üzerine tezlerini incelemek ve doğru bir şekilde uygulamak gereklidir. Aynı zamanda Mao'nun kendimize kitlelerin kendilerini kurtarmaya olan derin duygularını temel alma gerekliliği konusundaki öğretisini incelemek ve uygulamakta gereklidir.

3. MARKSİST-LENİNİSTLERİN BİRLİĞİ ÜZERİNE

Proletarya tarihi olarak insanlığı tüm sömürü ve baskıdan kurtarma ve dünyanın her tarafında komünizm çağını getirmede dünya çapında sınıf olarak çıkarılacak olan tek sınıftır. Bu nedenle proleter enternasyonalizmi Marksizm-Leninizmle ayrılamaz birşeydir ve bütün ülkelerde işçi sınıfının ve onun Marksist-Leninist partilerinin sürekli ihtiyacıdır. Bu aşikâr fakat aynı zamanda da sık sık unutulmuş gerçeğe ek olarak, güncel durum, eğer karşımıza çıkan sınavları başarı ile vermek ve fırsatlardan yararlanmak istiyorsak, bütün ülkelerde Marksist-Leninistlerin ve devrimcilerin birliğini kurmak için canla başla çabalamayı talep etmektedir. Gerçekten Marksist-Leninistlerin birliğine olan ihtiyaç yalnızca objektif olarak gerekli olmakla kalmamakta, fakat gittikçe de artan bir şekilde dünyanın her tarafındaki devrimciler ve kitleler tarafından talep edilmektedir. Bu süreçte, herşeyde olduğu gibi, ideolojik ve siyasi çizgi tayin edicidir.

Lenin'in vurguladığı gibi, "birlik büyük birşey

ve büyük bir silogandır. Fakat işçilerin davasının ihtiyacı olduğu şey Markсистlerin birliğidir. Markсистlerle Marksizmin muhalifleri ve çarpıtıcıları arasında birlik değil."

Görüşümüzce birlik ancak revizyonizmin ve oportünizmin bütün biçimleriyle aramıza kesin ve berrak ayırım çizgileri çizme temelinde başarılabilir. Bu ayırım çizgileri gökten zembille inmiş ya da sekterlerin kendi kafalarından ortaya çıkardıkları şeyler değildir; ne de bunlar kısır, akademik tartışmalar için konu olarak ele alınmazlar-onlar dünyada bugün devrimci proletaryanın ve Markсист-Leninist hareketin karşısına çıkan revizyonizmin esas ve tayin edici çatışma noktalarının yansımasıdır.

Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm bilimine katkısını savunmak bugün uluslararası Komünist Hareket içinde ve sınıf bilinçli işçiler arasında özel önemi ve aciliyeti olan bir sorundur. Burada sözkonusu olan, Mao'nun proleter devrimine ve Marksizm-Leninizm bilimine yaptığı tayin edici katkıları savunup savunmama ve bunlara dayanıp dayanmama sorunudur. Mao Zedung sosyalizme götürülen anti-emperyalist Demokratik Devrim, Halk Savaşı ve genelde askeri strateji, felsefe (ki o bu alanda diyalektiğin özü olan çelişkilerin tahlili ve bilgi teorisi ve onun pratikle ve kitle çizgisiyle bağları üzerine önemli katkılar yapmıştır.), üst yapının devrimcileştirilmesi ve proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi alanında ve revizyonizme karşı pratik ve teorik cephelerde mücadelede Marksizm-Leninizmi önemli ölçüde geliştirdi. Bu yüzden bu mesele Marksizm-Leninizmi savunup savunmama meselesinden daha az birşey değildir. Birçok alanda Mao'nun teori ve pratik önderliği, Marksizm-Leninizmin nicel ve nitel gelişimini ve onun birçok on yıl zarfında proleter devrimin tarihi tecrübelelerinin teorik olarak yoğunlaştırılmasını temsil eder.

Biz halâ Leninizm çağında, emperyalizm ve proleter devrimi çağında yaşamaktayız; aynı zamanda şunu vurguluyoruzki, Mao Zedung'un düşüncesi Marksizm-Leninizmin gelişmesinde yeni bir aşamadır. Mao'nun katkılarını savunmadan ve onlara dayanmadan genel olarak revizyonizmi, emperyalizmi ve gericiliği yenilgiye uğratmak mümkün değildir.

Çin'de proletarya diktatörlüğünü deviren ve kapitalizmi restore etmekte olan yeni revizyonist yöneticilere canla başla karşı çıkma gerekliliği yukarıdakilerle sıkı sıkıya bağlıdır. Onlar emperyalizme tamamıyla teslim olmuşlardır ve bugünkü durumda, cühelaya sahtekârca Mao'nun eseri diye yutturmaya çalıştıkları gerici "stratejik üç dünya teorisi" paravanası altında başkalarının da kendilerinin gibi yapmasını talep etmektedirler.

Sovyet revizyonistleri ve tarihi olarak onlara bağlanan revizyonist partiler uluslararası proletaryanın azılı düşmanları olmaya devam etmektedirler. Son yıllarda Sovyet revizyonistleri batılı emperyalist güçlere karşı daha militan bir tavır takınmıştır. Bu tavır, rakip bir emperyalist blokun başını çeken büyük emperyalist güç olarak onların kendi gereksinimleriyle tutarlılık göstermektedir. Onlar kendi emperyalist tahakkümünü genişletmek için birçok kez doğrudan bir şekilde askeri yollardan müdahalelerde bulundular ya da kendi bloklarının bir parçası olan Vietnam'lı ya da Küba'lı revizyonistleri kullandılar. Bu gibi eylemler çoğu zaman "enternasyonalizm" olarak maskelendi. Bazı hallerde tarihi olarak SSCB'ye bağlanmış olan revizyonist partiler "barışçıl yol" "tarihi uzlaşma" gibi karşı devrimci çizgiler yaymışlardır: Başka bazı hallerde ise bu revizyonist partiler kitlelerden kopuk askeri darbeler ve silahlı eylemler hazırlamaktadırlar. Revizyonist partilerin bugünkü rolü ve niteliği, hem özel hallerde hem de genel olarak, daha da incelenmelidir, fakat her halükârda şu tamamıyla açıktır ki, on-

lar proleter devrimin azılı düşmanıdırlar ve proletaryanın devrimci hareketini geliştirmenin ve kitleleri devrimci mücadeleye seferber etmenin can alıcı bir parçası olarak maskeleri indirilmeli ve yenilgiye uğratılmalıdırlar.

Arnavutluk Emek Partisi ve önderliği tamamıyla revizyonist batağa düşmüşlerdir. Çin'deki karşı-devrimci darbeden kısa bir müddet sonra Arnavutluk Emek Partisi (AEP) bir dizi gerçek devrimciyi, onlar Çin'deki Hua-Teng kliğinin özellikle uluslararası çizgi bakımından tiksindirici özelliklerine karşı çıktıklarından, kendi yanına çekti. Bununla birlikte, çok kısa bir zaman sonra, onlar Mao'ya ve Mao Zedung düşüncesine saldırılarının zehirliliğinde Hua ve Tedng'i bile geçtiler. AEP yöneticileri birdizi meselede, yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde devrimin niteliği dahil, klasik troçkist konumlar almışlardır. Örneğin, onlar devrimci mücadelenin bir biçimi olarak Halk Savaşını dışlamaktadırlar. Daha önemlisi, onların konumları birdizi belli başlı meselede ve dünya olaylarında; onların Vietnam'ın Kamboçya'yı işgali, Polonya'daki işçi çalkantıları üzerine tavırları ve onların Mao'ya saldırıları-ki bunlar sovyetlerin saldırılarına benzemektedir- "Moskova malı" revizyonist çizgiye günbe gün daha da yaklaşmaktadır.

Troçkizmin nüfusu genelde revizyonizm tarafından güçlendirilmiştir ve Çin'de revizyonistlerin iktidara gelmesiyle ve AEP'nin revizyonist konumlarıyla özellikle güçlenmiştir. Bu ortak bildiriye onaylayan örgütler ve partiler revizyonizm karşı mücadelenin, biçimde sol fakat özde sağcı olan troçkist konumlara karşı mücadeleyle birleştirilmesi çağrısını yapmaktadırlar ve özellikle aşağıdaki noktalara karşı çıkmaya çağırırmaktadırlar: Onların "sağ", "işçici", köylülükle ya da diğer proleter olmayan güçlerle ittifakı yadsıma, özel olarak da iktidardaki gerici hakim sınıfla-

ra karşı bir birleşik cephe siyasetini yadsıma çizgisi; bir tek ülkede iktidarı ele geçirme ve sosyalist geçiş dönemine başlamanın mümkün olduğunun yadsınması; ve onların kitle mücadelelerini ekonomist bir şekilde kavramaları ve onların komünizme geçişi, temelde üretici güçlerin bir gelişimi olarak görmeleri bakımından ekonomist kavrayışları.

İmzası bulunan örgütler ve partiler, birdizi ülkede iktidarı elinde bulunduran ve batılı emperyalistlerin çıkarları için bir Truva atı olarak hizmet görmeye devam eden sosyal demokrasinin önümüze koyduğu artan tehlikenin altını çizerler. Onun geleneksel uzlaşmacı taktiklerine ek olarak, bazı ülkelerde sosyal demokrasi değişmekte olan şartlarda bir rol oynamak için silahlı guruplar kurmaya ya da bunları etkisi altına almaya çalışmaktadır. Marksist-Leninistler onların kitleler içindeki nüfusuyla sebatlı bir şekilde mücadele etmeli ve onların bütün taktiklerini lânetlemelidirler.

Gerçek Marksist-Leninistleri, ortaya çıkmış olan berrak ayrı çizgileri temelinde ve uluslararası hareketin acil görevleri karşısında birleştirmek için önemli adımlar atmak yalnızca mümkün değil, aynı zamanda gerekliyse de; birçok önemli meseleler üzerinde kolektif inceleme, tartışma ve mücadele de gereklidir. Bu, uluslararası komünist hareketin tarihi hakkında daha etraflı ve derin bir kavrayış geliştirme gerekliliğiyle ilgili olarak özellikle aşikârdır. 1963'de ÇKP halâ gerçek bir komünist partisiyken sovyet revizyonistleriyle polemiklerinde belirttiği gibi, uluslararası komünist (ve ulusal kurtuluş) hareketinin tarihiyle ilgili olarak "birçok tecrübeler ve birçok dersler vardır. Bütün ülkelerin komünistleri ve devrimcileri bu başarı ve başarısızlık tecrübeleri üzerinde onlardan doğru vargılar ve yararlı dersler çıkarmak için düşünmeli ve on-

ları ciddiyyetle incelemelidir." bugün, o zamandan beri daha da büyük olumlu ve olumsuz tecrübelerin ışığında ve bugünkü durum ve yaklaşan olasılıkları akılda tutarak, bu yönelim daha da derin bir ehemmiyete bürünmektedir. Daha cesur ve kararlı bir şekilde hareket etmek için daha derinden ve daha kavrayıcı bir şekilde düşünmeye ve tahlil etmeye cesaret etme gerekliliği bir o kadar daha tayin edicidir.

SSCB'de ve diğer birçok ülkede modern revizyonizmin kendisini açıkca ortaya çıkarmadan önce, uluslararası komünist hareket içinde daha o zamandan modern revizyonizmin gelişimini kolaylaştıran çeşitli hatalı kavrayışlar mevcuttu.

Üçüncü Enternasyonal'in uluslararası proletaryanın birliğine, çeşitli komünist partilerin kurulmasına ve onların mücadelelerine yaptığı inkar edilmez katkılarını kabul etsekde; ve proleter devrimleri çağını başlatan ve SSCB'de sosyalizmin inşasının yolunu açan Ekim devriminin oynadığı büyük rolü kabul etsek de; komünistler bu tecrübeleri eleştirici bir şekilde özetlemelidir ki Marksizm-Leninizm ışığında o ülkede ve başka sosyalist uluslarda iktidarın burjuvazi tarafından ele geçirilmesini açıklamak ve yapılan hatalardan ve sapmalardan öğrenmek ve onların ne dereceye kadar uluslararası komünist hareketin çoğunluğunun oportünizme yozlaşmasında payı olduğunu değerlendirmek mümkün olsun. Kitlelerin geniş kesimlerinde bu olguların neden olduğu moral bozukluğu karşısında ve burjuva kesimlerin bu olguları kendi avantajlarına kullandığı, bu olguların Marksizmin "başarısızlığını" tanıtladığını iddia ettikleri bugünkü durumda başarısızlığa uğrayanın bilimsel sosyalizm olmadığı ve tam tersine, bilimsel sosyalizmin bu olaylara yol açan objektif ve subjektif faktörleri kavramamızı olanaklı kıldığını göstermek biz komünistlere düşen görevdir. Başka şeylerin yanısıra, Üçüncü Enternasyo-

nalın tecrübelerini ve onu kendisini dağıtmaya götüren nedenleri; son dünya savaşı sırasında burjuvaziye ve emperyalizme karşı-devrimci mücadele ile, bir anti-faşist birleşik cephe kurma siyaseti arasındaki ilişkinin nasıl ele alındığını ve de bu siyasetin ardındaki gerekçelendirme; Browderizm gibi revizyonist eğilimlerin kaynağı ki, bunlar SSCB ile faşist devletlere karşı savaşıyan emperyalist güçler arasındaki anlaşmalar temelinde kalıcı bir barışın kurulabileceği ve kitlelerin yaşam koşullarının iyileştirilebileceği fikrine inancını yadılar-ve bunların ortaya çıkardığı uzlaşma eğilimlerin; SSCB'de ve diğer sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonuna yol açan derin kökleri; sınıf mücadelesinin gelişmesinin nasıl ele alındığını ve bu ülkelerde proletarya diktatörlüğünü tutarlı bir şekilde uygulama ihtiyacının nasıl ele alındığını, siyaset ile ideoloji arasında, siyaset ile ekonomik ve teknik meseleler arasındaki ilişkinin nasıl ele alındığını; kitle çizgisi meselesini; halk içindeki çelişkilerin ve düşmanla olan çelişkilerin kitlelerin seferber edilmesi temelinde doğru bir şekilde ele alınması meselesini parti içinde merkezizetçilik ile demokrasinin arasındaki ilişkisini ve partinin kitlelerle ilişkisinin nasıl ele alındığını incelemeye özel dikkat gösterilmelidir. Bu meselelere ışık tutarak, fakat aynı zamanda Troçkistlerin ve diğer devrim düşmanlarının iftiralarından uzak kalarak, devrimin gelişmesi için önemli dersler çıkarabileceğiz.

Yani kısaca toparlarsak: Marksist-Leninistlerin birliğini sağlamak için; incelemeyi derinleştirmek; komünistlerin Üçüncü Enternasyonal ve 2. dünya savaşı sırasındaki teorik ve pratik faaliyetlerini değerlendirmek; ve özellikle proletaryanın iktidarda olduğu ülkelerde herşeyden önce Sovyetler Birliği ve Çin'de revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesinin nedenlerini araştırmak gereklidir.

Bu açıklamayı imzalayan partiler, ABD Devrimci Komünist Partisi ve Şili Devrimci Komünist Partisi'nin ortaklaşa hazırladıkları detaylı bir tas-lak üzerine tartıştılar.

İmzalayanlar bu yazıyı bütün olarak ele alındığında enternasyonal komünist hareketin çizgisi-nin hazırlanması için olumlu bir katkı olarak de-ğerlendirmektedirler. Bu bakış açısı ile bu yazı dağıtılmalı ve üzerinde tartışılmalıdır; Bu yal-nızca bu açıklamayı imzalayan örgütler içinde de-ğil tüm enternasyonal komünist hareket içinde ya-pılmalıdır.

Açıklamayı imzalayan parti ve örgütler reviz-yonizme karşı mücadeleyi sürdürmek ve enternasyo-nal komünist hareketin doğru bir genel çizgisi-nin geliştirilmesi sürecini destekleyebilmek için uluslararası bir yayın organı (dergi) çıkarma ka-rarı aldılar. Bu yayın organı tüm dünyada gerçek Marksist-Leninistlerin ideolojik-politik ve ör-gütsel birliğinin sağlanması için tayin edici bir silah olabilir ve olacaktır.

Açıklamayı imzalayan parti ve örgütler, yalnız-ca kendi aralarında değil; bütün dünyada diğer gerçek Marksist-Leninistlerle temas kurmak geliş-mek; ve onlarla tartışma sürdürmenin önemini vur-gularlar. Açıklamayı imzalayan partiler ideolo-jik mücadele ve siyasi çalışmayı; enternasyonal hareketin her geçen gün daha geniş güçlerini ve kitleleri kazanmak; devrimci tavrı sağlamlaştı-rmak ve devrimci mücadeleyi güçlendirmek amacıyla sürdürmenin önemini vurgularlar.

Dünyanın bugünkü durumu ve uluslararası geliş-meler devrimci proletaryanın, ezilen halkların ve Marksist-Leninistlerin önüne büyük görevler ve ağır yükler koymakta; ama aynı zamanda dá büyük imkânlar koymaktadır.

İşçi sınıfının bilimi olan Marksizm-Leninizm

her zaman sınıf mücadelesinin ateşinde dözülerek sertleştirildi. Biz bugün bize yöneltilen talepleri yerine getirmeye hazır olmalı; objektif şartların hızlı gelişmesine ayak uydurmalı; Marksist-Leninistlerin birliğini geçmişin tecrübelerinin doğru bir değerlendirilmesi ve doğru bir çizgi temelinde sağlamalı; proleter enternasyonalizmi için mücadele etmeli; ve böylece bütün dünyada komünizme doğru ilerlemeyi geliştirmeliyiz.

Sonbahar 1980

İM ZALAYAN PARTİ VE GRUPLAR

- SEYLAN(SRI LANKA) KOMÜNİST PARTİSİ
- SENEGAL MARKSİST-LENİNİST GRUBU
- İSPANYA MARKSİZMİ-LENİNİZMİ SAVUNMA GRUBU
- MAO ZEDUNG KREDSEN(DANIMARKA)
- MARKSİST-LENİNİST KOLLEKTİF(BRİTANYA)
- YENİ ZELANDA KIZIL BAYRAK GRUBU
- NOTTINGAM KOMÜNİST GRUBU(BRİTANYA)
- KOMÜNİST PROLETARYA MARKSİST-LENİNİST ÖRGÜTÜ(İTALYA)
- ŞİLİ DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ
- PROLETER ENTERNASYONALİZMİ İÇİN(FRANSA)
- HİNDİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ M-L YENİDEN İNŞA KOMİTESİ
- ABD DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİ TİSİ
- DEVRİMCİ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ(DOMİNİK)CUMHURİYETİ)
- TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ- MARKSİST-LENİNİST

13 PARTİ VE GRUBUN "BÜTÜN ÜLKELERİN MARKSİST LENİNİSTLERİNE,
İŞÇİLERİNE VE EZİLEN HALKLARINA" BAŞLIKLILIKLI ORTAK AÇIKLAMASI
ÜZERİNE:

Enternasyonal dergi "Kazanılacak Bir Dünya"-
nın Koordinasyon Komitesi'ne Açık Mektup:

Değerli yoldaşlar;

Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi TKP/ML, 1972 yılında büyük komünist önder İbrahim KAYPAK-KAYA tarafından, genel olarak modern-revizyonizmle, özel olarak da revizyonizm troçkizm kırması "Şafak" çizgisiyle mücadele içinde kuruldu. Partimiz kuruluşundan buyana, çetin iki çizgi mücadelelerinden geçti. Bunun en son tezahürü, kendisini MAO ZEDUNG yoldaşın Marksizm-Leninizme katkılarını ve modern-revizyonizm ile hesaplaşmanın Marksist-Leninist mirasını inkâr etme noktalarında yoğunlaştırarak gelişen ve şu noktada partimizin azamî ve asgari programının tüm temel noktalarında Marksist-Leninist tezlerle çatışma içine girmiş bulunan "Yurt Dışı çizgisi" ile mücadele olmuştur. Partimizin İkinci Konferansı, bu çizginin revizyonizm troçkizm kırması bir çizgi olduğunu ve bunun gelişmesinde AEP'nin başını çektiği Marksizm-Leninizme yeni saldırı cephesinin önemli etkisi olduğunu tesbit etti.

"Yurt Dışı çizgisi"nin, Partinin enternasyonal ilişkiler bölümünde hakim olması ve Parti Merkez Komitesi üzerinde önemli bir etki icra etmesi, partimizi Uluslararası Komünist Hareket içinde MAO ZEDUNG'un şahsında Marksizm-Leninizmin savunulması görevini yerine getirmede önemli zaafı göstermesine yol açtı. Partimiz 1978 sonbaharında "Mao Zedung Savunulmadan Marksizm-Leni-

nizm Savunulamaz" şiarını, ufukta toplanmış olan modern-revizyonist troçkist inkârcılık fırtınasının karanlık bulutlarına karşı kararlılıkla ortaya koymasına rağmen, bunu takip eden iki yıl boyunca bu görevi yerine getirmede yalpalamalar ve tutarsızlıklar gösterdi.

Partimizin, 13 imzalı Ortak Açıklamanın kararlaştırdığı Konferansa katılım biçimi ve yürütülen tartışmalara katkısı, bu tarihi çerçeve içinde değerlendirilmelidir. İşte bu nedenle "Ortak Açıklama"yı yeniden ele aldık; değerlendirdik; ve sonuçlarını tüm Marksist-Leninistlere ve devrimci örgütlerin görüşlerine sunmak üzere size açık mektup halinde göndermekteyiz.

ORTAK ACIKLAMANIN GENEL DEGERLENDİRİLİŞİ

Bugün sınıf bilinçli proleterlerin elinde hayati bir sorun var: Dünyadaki başlıca çelişmelerin yoğunlaşarak bir düğümlenmeye doğru gidiyor olması, dünya proleter devrimi sürecinde objektif şartları her geçen gün daha da ilerletirken, subjektif etken bunun son derece gerisinde kalmıştır. Uluslararası Marksist-Leninist hareket, modern-revizyonist ve troçkist ihanetlerle zayıflamış ve ideolojik alanda önemli bir kargaşa doğmuştur. Bu durumda uluslararası Marksist-Leninist hareketin ideolojik birliğini öncelikle sağlamak, komünistlerin önünde duran acil görevlerden biridir. İdeolojik birliği sağlamak için, bugün Marksizm-Leninizmi ateş altında tutan başlıca üç Marksizm-Leninizm düşmanı cepheye-Kruşçev-Brejnev tipi modern-revizyonizm cephesi, "3 Dünya Teorisi" modern-revizyonizmi cephesi ve AEP'nin modern-revizyonist troçkist çizgisi etrafında oluşan yeni oportünist cepheye-karşı mücadeleye atılan güçleri biraraya getirmek; bu devrimci güçler arasında birliğe yönelik yoğun bir ideolojik mücadeleyi örgütlendirmek son derece önemli pratik bir görevdir. Görüşümüzce, 1980 sonba-

harında yapılan uluslararası Konferans, bu yolda atılmış önemli ve olumlu bir adımdır.

Bu Konferansın çalışmaları, 13 örgütün imzaladığı bir Ortak Açıklamayla özetlenmektedir. Partimiz, bu Ortak Açıklamayı, günün sorunları önünde Marksizm-Leninizmi ana hatlarıyla savunan bir belge olarak değerlendirmektedir. Modern-revizyonist, troçkist ve her türden oportünist saldırılar karşısında, çağımızın halâ emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğunu; bu çağın Marksizmi olan Leninizmin ilkelerinin eskimeyip tüm canlılığını koruduğunu savunması; özel olarak da bugün Marksizm-Leninizme saldırının başlıca üç cephesini teşhis edip ve MAO ZEDUNG'un Marksizm-Leninizme katkılarının savunulmasının önemini vurgulaması, Ortak Açıklamanın esasını oluşturan üstün yanıdır.

Fakat Ortak Açıklamanın bazı noktalarda yetersiz olduğu, bazı diğer noktalarda ise paylaşmadığımız görüşler barındırdığını söylemek istiyoruz. Bu noktalarındaki görüşlerimizi ve eleştirilerimizi aşağıda açmaktayız. Bu eleştirileri, birliğin ilerletilmesi için zorunlu görmekteyiz.

Partimiz aşağıda belirteceğimiz hususlardaki eleştirileri saklı kalmak üzere Ortak Açıklamayı imzalamak istegindedir. Biz, aynı zamanda uluslararası plândaki ideolojik mücadeleyi ilerletmek amacıyla çıkartılan enternasyonal dergi girişimini de sevinçle karşılamaktayız. Ve gücümüz oranında bu tartışmaya katkıda bulunmaya çalışacağız. Bunun ilk adımı olarak bu Açık Mektubumuza yayınlamanızı rica ediyoruz.

ORTAK AÇIKLAMADAKİ ELEŞTİRDİĞİMİZ NOKTALAR..

"I. Mevcut Durum"
Bölümü üzerine:

Burada iki nokta üzerinde durmak istiyoruz:

Birincisi; "bütün diğer emperyalist güçlerin doğaları icabı savaşa doğru

sürüklendikleri" tesbiti açıklığa kavuşturulmalıdır. Görüşümüzce doğru formülasyon, "diğer büyük emperyalistler de (B.Almanya, İngiltere, Fransa ve Japonya) doğaları icabı savaş kışkırtıcılığına katılmaktadır" olmalıydı. Her ne kadar irili ufaklı bütün emperyalistler nitelikleri açısından aynı olsalar ve proletarya ve ezilen halkların biribirinden aşağı kalmayan düşmanları olsalarda, bir emperyalist paylaşım savaşını kışkırtabilecek, ve böylece savaş sürdürülecek olanlar, Lenin'in deyimiyle, "büyük emperyalist güçler"dir. Meselâ emperyalist olan, kendi proleteryasını ve ezilen halkları sömüren, ezilen halkların mücadelesine saldırganlıklar düzenleyebilen -bu anlamda da diğer emperyalistlerden nitelik farkı olmayan-Belçika'nın yeni bir emperyalist paylaşım savaşını kışkırtma durumu yoktur. Bugün emperyalist savaş kışkırtıcılığının ve iki askeri emperyalist blokun başını ABD emperyalizmi ve Rus Sosyal-Emperyalizmi çekmektedir; fakat bunun yanı sıra diğer büyük emperyalist güçler de emperyalist savaş hazırlıkları içindedirler. Bu net bir şekilde tesbit edilmelidir.

İkinci olarak; "bütün dünyada devrim için objektif koşulların olgunlaşmakta olduğu ve bazı ülkelerde bu koşulların halâ hazırda olgunlaştığı" tesbiti yapılmaktadır. Bu tesbit genel anlamda doğrudur. Fakat bunun ötesinde, emperyalizmin zayıf halkalarının bugünkü durumda nerelerde yoğunlaştığını da tesbit etmek gereklidir. Görüşümüzce halâ devrimin fırtına merkezleri Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'nın geri bölgelerindedir.

"II. ML'lerin Görevleri" Bu bölümde şöyle denilmektedir: "Silahlı mücadele, kitlelerin savaşı olarak yürütülmeli ve onun aracılığıyla (abç.) kitleler siyasi iktidarı uygulamak için ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak hazırlanmalıdır." Görüşümüzce bu tesbit yeterince net

değildir. Kitlelerin iktidarı ellerine almak için hazırlanışlarında, siyasi mücadelenin silahlı ve silahsız biçimleri vazgeçinilmezdir; veyahut mücadelenin bu iki biçiminin arasındaki ilişki, ülkelerin sosyal-ekonomik yapılarına ve her ülkede devrimin geçmekte olduğu aşamaya göre değişecektir. Yaygın olarak bilinen bir-iki örnek verelim. Sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahip olan Çin'de, bütün milli demokratik devrim boyunca silahlı mücadele esastı ve kitlelerin siyasi iktidar uygulamaya ideolojik siyasi ve örgütsel hazırlanışında silahlı mücadele tayin edici öneme sahipti. Ama bu, kitlelerin siyasi mücadelelerinin kansız biçimlerinin, hazırlıktaki büyük önemini yadsımamaktadır. Diğer yandan Çarlık Rusya'sında, kitlelerin devrim için hazırlanışında, kansız mücadelelerin uzun dönemler halinde ön plâna geçtiğini görebilmekteyiz. Çarlık Rusya'sı için geçerli olan, bugün emperyalist ülkeler için daha da geçirlidir. Fakat formülasyon butür ülkeler için genel olarak kitlelerin devrim için ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak hazırlanışının aracının silahlı mücadele olduğu anlayışına açıktır ve bu tehlikelidir.

İkinci olarak: Ülkeler, "devrimin yoluna ilişkin önemli farklılıklarına" göre iki tipe ayrılmaktadır. Görüşümüzce bu ayırım, farklılıkların tanınması açısından son derece önemli olmasına rağmen, yetersizdir. Stalin önderliğinde hazırlanan Komintern programı (1928), o günün koşullarında ülkeleri öncelikle emperyalist ülkeler ve emperyalizmin boyunduruğu altındaki ülkeler olmak üzere ikiye ayırıyor; ve ikinci katagorideki ülkeleri de, devrimin görevleri ve yolu açısından üç ayrı tipe ayırıyordu. Görüşümüzce o günün koşullarında bu ayırımlar doğrudur. Bugün de Marksist-Leninistler soruna aynı bakış-açısıyla yaklaşmalı; emperyalizmin şu ya da bu biçimdeki tahakküm altındaki ülkeleri somut durumları iyice

tahlil ederek tiplere ayırmalıdırlar. Biz bağımlı ülkeleri en azından iki tipe ayrılıp buradaki devrimlerin genel ortak yanlarının incelenebileceğini düşünüyoruz.

Bizim yetersiz araştırmalarımızdan çıkardığımız sonuç şudur: Tahakküm altındaki ülkeler en azından iki tipe ayrılmalıdır.

Bunlardan bir tanesi, emperyalizme göbekten bağımlı kapitalizmin şu ya da bu ölçüde alt yapıda hakim olduğu, feodalizmin kalıntılarının esas yön olmamakla birlikte, alt yapıda ve üst yapıda varlığını koruduğu ülkelerdir. Meselâ, bildiğimiz kadarıyla Arjantin, Şili, Brezilya, Portekiz ve Yunanistan bu tip'e dahildirler. Bu tip ülkelerde Demokratik Devrim halâ tamamlanmamış bir görev olarak proletaryanın önünde durmaktaysa da, Yeni Demokratik Devrim'in merkezi görevleri ulusal bağımsızlığı sağlamak ve siyasi demokrasiyi gerçekleştirmektir. Buna bağlı olarak bu tip ülkelerde temel stratejik slogan, "İşçi-Köylü Devrimci Demokratik Diktatörlüğü" olmalıdır. Ve yine buna bağlı olarak bu tip ülkelerde devrimin yolu sorununda, Uzun Süreli Halk Savaşı ile halk ayaklanmaları arasındaki ilişki somut olarak incelenmek zorundadır.

İkinci tip ülkeler ise, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdir. Bu tip ülkeler de komprador kapitalizm şu ya da bu ölçüde gelişmiş olmakla birlikte üretim ilişkilerinde feodal ve yarı-feodal ilişkiler halâ ağırlığını korumaktadır. Bu tip ülkelerde Yeni Demokratik Devrimin merkezi iki görevi, ulusal bağımsızlığı sağlamak ve toprak devrimini gerçekleştirerek feodalizmi tasfiye etmektir. Buna bağlı olarak bu tip ülkelerde genel olarak temel stratejik slogan "Demokratik Halk Diktatörlüğü" olmalıdır ve yine buna bağlı olarak bu tip ülkelerde devrimin yolu, genel olarak Uzun Süreli Halk Savaşı olmak durumundadır.

Üçüncüsü; emperyalist ülkeler açısından da

devrimin aşaması anlamında olmakla beraber belirli ayırımalar yapılabilir. Ortak Açıklama, Rus Sosyal-Emperyalizminin nüfus alanı altındaki Polonya, Çekoslavakya, Doğu Almanya ve benzeri emperyalist ülkelerin durumunu ele almamıştır. Görüşümüzce bu ülkelerde de genel anlamıyla Ekim Devrimi yolunun strateji ve taktikleri geçerlidir; fakat bunun ötesinde Rus Sosyal Emperyalizminin bu ülkeler üzerindeki siyasi, mali ve askeri nüfuzu özel bir anlam taşımaktadır. Bu tip revizyonist kapitalist ülkelerde proletarya devrimi, ülkenin yeni bürokrat burjuvazisini ve onun sosyal-faşist devletini hedef alırken, bunların binbir bağla bağlı olduğu Rus Sosyal-Emperyalizmini de hedef almak durumundadır. Bu ise, sınıf mücadelesinin ittifaklar, askeri yol vb. birdizi meselelerindeki taktikleri etkileyecektir. Görüşümüzce bu sorun-Polonya'da gelişen devrimci durum da göz önüne alınınca-dünya Marksist-Leninistlerince ele alınıp incelenmesi gereken bir konudur.

Dördüncü nokta; emperyalist ülkelerdeki devrimci çalışmayla ilgili olarak Lenin'in kitle çizgisine ilişkin temel görüşleri savunulduktan sonra şöyle denmektedir: "Bunun yanı sıra, MAO'nun kitlelerin kendilerini özgürleştirmek için duydukları yüksek duyguları kendimize temel almak şeklindeki öğretisini de incelemek ve uygulamak gereklidir".

Biz bu eklemenin yapılmasını en azından gerekli görüyoruz. Çünkü MAO ZEDUNG'un kitle çizgisi anlayışı, Lenin'ininkinden farklı, ayrı bir öğretidir. Fakat diğer yandan böyle bir pasaj, kitle çizgisinin dahilerinden Lenin ve Mao'yu karşı karşıya koyma izlenimi de yaratabilmektedir ki bu son derece zararlıdır.

III. "ML'lerin Birliği"

Bölümü üzerine:

Bu bölümde üzerinde durmak istediğimiz birinci nokta; "Mao

Zedung düşüncesi" formülasyonu ile ilgilidir. Şöyle deniyor: "Halâ emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşamaktayız; aynı zamanda şunuda vurguluyoruz ki, Mao Zedung düşüncesi Marksizm-Leninizmin gelişmesinde yeni bir aşamadır."

Partimiz 1978 Şubat'ında yaptığı I. Konferansında "Mao Zedung Düşüncesi" formülasyonuna karşı çıkmıştır. Şunu belirttik ki, bu formülasyon birçok Marksizm-Leninizm düşmanı tarafından Mao Zedung yoldaşın katkılarını "yeni bir çağın Marksizm-Leninizmi" şeklinde igdiş etmek ve böylece çağın değiştiğini sinsice yaymak için kullanılmıştır. Bu formülasyon aynı zamanda Mao Zedung'un öğretisini-Kruşçev'in ve şimdi de Enver Hoca'nın "Maoizm" umacısını yaratarak yaptıkları gibi-Marksizm-Leninizmden koparma işinde, onun kızıl kitabını ellerinde sallayan revizyonist ve troçkistlere alet de olmuştur. Biz bu nedenle, bu formülasyonun kullanılmasına karşı çıktık ve onun yerine, Mao Zedung'un "beş büyük öğretmen"-den birisi olarak ve onun Marksizm-Leninizme katkılarının somut olarak savunulmasının doğru olduğunu savunduk.

Ortak Açıklama'daki formülasyon bizi tatmih etmemekte ve böyle zararlı eğilimlerin mevcut olabileceği ve uzlaşma ile böyle bir formülasyona varıldığı izlenimini vermektedir.

İkinci olarak; AEP yönetici kliğinin çizgisinin ideolojik kökenlerinden bahsedilirken, troçkizm konmaktadır. Görüşümüze, bu anti-Marksist-Leninist çizginin, troçkizm kadar önemli diğer özelliği modern-revizyonizmdir. Mao Zedung'un sosyalist toplumun çelişkilerini tahlili ve proleterya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesine ilişkin katkılarına saldırısı komünist partisi hakkındaki görüşleri; "dekonolizasyon" tezi ve "dünya halklarının düşmanı iki süper güç" tezini kavrayış tarzı, onun çizgisindeki modern-revizyonizmin temel taşlarıdır. Or-

tak Açıklama, bu noktada daha net olmalıydı.

Üçüncü nokta; peşpeşe yeni kılıklarla başkaldıran modern-revizyonizmle mücadeleyi ilerletebilmek için, bugün dünya Marksist-Leninistlerinin, Uluslararası Komünist Hareketin ve birdizi proletaryaya diktatörlüklerinin tecrübelerinden, bunların olumlu ve olumsuz yanlarından öğrenmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Bu da doğrudur. Gerçekten geçmişimizi incelemeli, araştırmalı ve ondan öğrenmeliyiz.

Burada eleştirdiğimiz nokta, Ortak Açıklama'da meselenin tek yanlı konuluşudur. İnceleme çağrısı, Komintern'in dağıtılması, II. Dünya savaşı sırasında ve sonrasında gelişen uzlaşmacı eğilimler, SSCB ve bir dizi daha sosyalist ülkede kapitalist restorasyon ve III. Enternasyonal partilerinin büyük çoğunluğunun soysuzlaşmasını vb.nin araştırılmasını istemekte; fakat Kruşçev modern-revizyonizminden kesin kopuştan sonra neden bir uluslararası Marksist-Leninist örgütün kurulamadığı, "Üç Dünya Teorisi"nin ortaya çıkışı, Mao Zedung'un son dönemlerdeki mücadelesine ait belgelerin olmayışı vb. sorunların incelenmesi sorununa değinmemektedir. Görüşümüzce bütün bu tarihi Marksist-Leninist miras, diyalektik ve tarihi materyalist bir yaklaşımla, troçkizm ve modern-revizyonizme en ufak bir imkân tanınmadan etraflı bir araştırma ve incelemeyele ele alınmalıdır ve çok şey öğrenilebilir.

Son olarak değinmek istediğimiz nokta, ŞDKP ve ABD DKP tarafından hazırlanan ortak tartışma yazısı üzerinedir. Biz ne yazıkki henüz bu yazıyı tercüme edip inceleyemedik ve üzerinde herhangi bir fikir belirtmeyeceğiz.

Komünist Selâmlar

TKP/ML-MK

20.5.1981

